Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἀπριλίου (ΠΕΜΠΤΗ) 1893. ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 58

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Γ'

Ὅτε ἡ κ. Βωζὲ ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Ἰουλιέττας, τὴν ἐπλησίασε καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρά της εἶπεν :

— Παιδί μου, μοῦ φαίνεται, ὅτι παρετήρησα κάτι.

— Τί ; ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, ἥτις ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος τῆς μητρός της ἐνόησεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ τὴν ἀπησχόλει.

— Ὅτι ἀπό τινα καιρὸν δὲν εἶσαι πλέον ἡ ἰδία.

— Μήπως σὲ δυσηρέστησα εἰς τίποτε ;

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, παιδί μου· τὸ γνωρίζεις καλῶς· θέλω νὰ εἴπω, ὅτι εἶσαι μελγχολική, ἀνήσυχος, τέλος κάτι μοῦ ἀποκρύπτεις.

Ἡ νεᾶνις κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Θὰ ἔλθω λοιπὸν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ προκείμενον, ὑπέλαβεν ἡ κ. Βωζέ. Εἶσαι εἰς ἡλικίαν γάμου, Ἰουλιέττα. Ἐσκέφθης ποτὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ;

— Ναί, μαμάκα μου.

— Καὶ τί φρονεῖς ;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε ἡδεῖα καὶ ἁγία ἀνάγκη, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἄλλοτε σὲ εἶδον τόσον λυπημένην, ὅσον κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπέθνησκε ὁ πατήρ μου.

— Ἀληθῶς. Ἔ, λοιπόν, ἂν αὔριον ἐζήτει τις τὴν χεῖρά σου, θὰ ἐδέχεσο ;

— Ἐὰν ἐκεῖνος, ὅστις...

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς ;

— Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ἀναλόγως τοῦ ἀτόμου θὰ ἐσκεπτόμην, τί ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσω.

— Ἂν λοιπὸν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ γούστου σου, θὰ ἐδέχεσο;

— Ἴσως.

— Διατί ἀπαντᾷς μετ' ἀβεβαιότητος ;

— Διότι δὲν γνωρίζω, ἂν θὰ συγκατετίθεσο.

— Καὶ διατί νὰ μὴ συγκατατεθῶ, ἀγαπητό μου παιδί, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἔντιμος, ἂν σ' ἀγαπᾷ, ἂν ἡ θέσις του εἶνε ἀνάλογος μὲ τὴν ἰδικήν σου, ἐὰν ἔχῃ τέλος ὅλα τὰ προσόντα συζύγου καλοῦ ;

— Θὰ τὰ ἔχῃ ὅλα αὐτά.

— Καὶ τὸ ὄνομά του ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζὲ μετὰ μειδιάματος, ὅπερ ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἐγνώριζε τὸ ὄνομα τοῦτο τόσον καλῶς, ὅσον καὶ ἡ κόρη της.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν μητέρα της καὶ ἐδίστασεν.

— Ἔ, λοιπόν ;

— Ἔ, λοιπόν, εἶνε ὁ κ. Ἐρρῖκος. Ἀλλά, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ νεᾶνις, δὲν λέγω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, λέγω μόνον, ὅτι ἐκ τῶν δύο, τοὺς ὁποίους γνωρίζω ὁ κ. Ἐρρῖκος μοῦ φαίνεται, ὅτι συνενοῖ περισσότερον τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους ζητεῖς.

— Ἀλλὰ νομίζεις, ὅτι ἐκεῖνος σ' ἀγαπᾷ ;

— Τὸ νομίζω.

— Σοὶ τὸ εἶπεν ἴσως ;

— Οὐδέποτε, νὰ σὲ χαρῶ, μαμά μου.

— Κάλλιστα. Δὲν εἶνε ὅμως μόνον ὁ κ. Δερμενόν, ὅστις σ' ἀγαπᾷ.

— Εἶνε καὶ ἄλλος ;

— Ναί.

— Ποῖος λοιπόν ;

— Μάντευσέ τον.

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσω.

— Ὁ κ. Ἕκτωρ.

Ἡ Ἰουλιέττα ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια.

— Ἐκεῖνος ! ἀνέκραξε. Ποιὸς σοῦ τό 'πεν ;

— Τὸ εἶδα μὲ τὰ 'μάτια μου.

— Ἄ ! τὸν καϋμένον ! ἀλλ' εἶναι ἐντροπαλός, δὲν ξεύρει νὰ φέρεται. Ἐλπίζω, μαμάκα μου, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ τὸν νυμφευθῶ ;

— Δὲν λέγω τοῦτο θέλω νὰ εἴπω, ὅτι εἶνε καταλυπημένος. Τὸν παρετήρουν ἀπόψε, τὰ εἶχε χάσει ὁ δυστυχισμένος.

— Τί θέλεις νὰ κάμω ; Τὸν λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου σου.

— Τί πειράζει ! παιδί μου, ὁ κ. Κρονδὲν εἶνε ἔντιμος ἄνθρωπος, ὁ Ἕκτωρ εἶνε ἀξιόλογος νέος, ἔχει περιουσίαν καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ. Καθὼς ὅλαι αἱ νεάνιδες, λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἐξωτερικόν. Πίστευσε τὴν πεῖράν μου, ἀγαπητή μου κόρη, οἱ νέοι, ποῦ φιγουράρουν περισσότερον, εἶνε οἱ χειρότεροι σύζυγοι. Πρέπει νὰ σκεφθῇς μὲ τὰ σωστά σου τὸ ζήτημα αὐτό.

— Ὤ ! μαμά μου ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα ὀλίγον κακιωμένη, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ πολύ, δὲν θὰ πάρω ποτὲ τὸν κ. Ἕκτορα.

— Ἂς εἶνε, ἂς μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ. Γνωρίζεις, ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν πατέρα σου τὴν ἡμέραν, ὅπου ἀπέθνησκε, νὰ μὴ ἐναντιοῦμαι εἰς τὰς θελήσεις σου, ὁσάκις αὗται δὲν θὰ ἦσαν ἐπιζήμιοι οὔτε εἰς τὴν εὐτυχίαν, οὔτε εἰς τὸ μέλλον σου καὶ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅπως τὴν ἐκράτησα μέχρι τοῦδε. Ἠθέλησα νὰ ἐξηγηθῶ μαζί σου, καλό μου παιδί, διότι εἶσαι πλέον εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσῃς τοιαῦτα ζητήματα. Θὰ ἀφήσωμεν τώρα τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν μόνα των καὶ ἂν παρατηρήσῃς, ὅτι ἠπατήθης ἐν τῇ ἐκλογῇ, τὴν ὁποίαν ἔκαμες, ἐλθὲ νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς ἐλευ-

θέρως. Πόσαι κόραι ἐδυστύχησαν, διότι ἔκαμαν τὸ σφάλμα νὰ μὴ ἐξηγηθῶσι μὲ τὴν μητέρα των. Λοιπὸν ἐμείναμεν σύμφωνοι ;

— Ναί, καλή μου μαμά.

— Φίλησέ με καὶ πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, ἀφοῦ αὔριον τὸ πρωὶ θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πόλιν νὰ συμβουλευθῆς μίαν μάγισσαν, καθὼς μοῦ εἶπες, προσέθηκε γελῶσα ἡ κυρία Βωζέ.

— Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ, ὅτι εἶναι ἀληθινὴ μάγισσα. Ἂν ἤξευρες, ὅσα μοῦ διηγήθη ἡ Καικιλία ;

— Ἀνόητη ! καὶ περὶ ποίου μεγάλου μυστικοῦ θὰ τὴν συμβουλευθῆς ;

— Τίς ἠξεύρει ; θὰ μοῦ εἴπῃ ἴσως τί πρέπει νὰ κάμω, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ὡμίλεις πρὸ ὀλίγου.

— Πῶς ! θὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη σου ;

— Ἂν ἴδω, ὅτι μαντεύει τὸ παρελθόν, θὰ τὴν συμβουλευθῶ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Νὰ εἶσαι φρόνιμη.

— Μεῖνε ἥσυχος.

— Καλὴν νύκτα, παιδί μου.

— Ὕπνον ἐλαφρόν, μαμά μου.

Ἡ κυρία Βωζὲ ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα της καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ Ἰουλιέττα ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἰδικόν της.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ Ἕκτωρ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰσελθὼν ἐπῆγε νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἔγραφεν ἀκόμη πρὸ τοῦ γραφείου του, περὶ τῆς ἐπισκέψεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἔπειτα ἐκάθησε πλησίον τοῦ κυρίου Κρονδὲν ἀκουμβῶν τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρά του καὶ μὴ λέγων οὔτε λέξιν.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του ἐπί τινα χρόνον, μετ' ὀλίγον ἔστρεψε μηχανικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τοῦ υἱοῦ του καὶ βλέπων αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὸν παρετήρησεν ἐπί τινα λεπτὰ καὶ τῷ εἶπε :

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν σὲ ξαναστείλω εἰς τῆς κυρίας Βωζέ.

— Γιατί, πατέρα μου ; ἀπεκρίθη σχεδὸν μετὰ φρίκης ὁ υἱός.

— Γιατί ὅσαις φοραὶς πᾷς ἐκεῖ, γυρίζεις 'πίσω μὲ κατεβασμένα τὰ μοῦτρα.

— Εἶναι ἀληθές, ἐψιθύρισεν ὁ νέος.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις προσέθηκεν :

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ τὴν κόρην τῆς κυρίας Βωζέ ;

— Φεῦ ! ναί.

— Ἔ! μὴ λυπᾶσαι, θὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ τὴν μητέρα της.

— Καὶ ἡ μήτηρ της θὰ σοῦ τὴν ἀρνηθῇ.

— Διατί ;

— Διότι δὲν εἶμαι ἀντάξιος αὐτῆς καὶ διότι δὲν μὲ ἀγαπᾷ.

— Θὰ σ' ἀγαπήσῃ, εἶμαι βέβαιος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δυσανάλογον, φρονῶ ὅτι ἡ κυρία Βωζὲ δὲν θὰ εὕρῃ καλλίτερον. Ἡ περιουσία της δὲν εἶνε τόσον ἀσφαλής, ἐνῷ ἡ ἰδική μάς αὐξάνει καθ' ἑκάστην. Ὅταν μαθῇ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα τῆς ἔφερες ἀπόψε, θὰ ἴδῃ, ὅτι ἡ θέσις της δὲν εἶνε εὐχάριστος. Μὴ ἀπελπίζεσαι, ἀγαπητέ μου Ἕκτορ, γνωρίζεις ὅτι θὰ θυσιάσω τὸ πᾶν χάριν τῆς εὐτυχίας σου.

— Τὸ γνωρίζω, καλέ μου πατέρα, ἀλλὰ δὲν θέλω ὑπὸ τοιούτους ὅρους νὰ ἐπιτύχω τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιέττας.

— Κάμνε της τότε κόρτε.

— Δὲν τολμῶ, γνωρίζεις πόσον εἶμαι δειλός, ἔπειτα συχνάζει ἐκεῖ ὁ κύριος Ἐρρῖκος Δερμενόν, νέος κομψός, ὅστις τὴν παρακολουθεῖ πάντοτε, τῆς κάμνει πολλὰς περιποιήσεις, καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ τὴν κατακτήσῃ, εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος.

— Καὶ μ' αὐτό ! θὰ παρηγορηθῆς καὶ θὰ νυμφευθῆς ἄλλην. Ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα καλαὶ καὶ ἔντιμοι κόραι, ἔπειτα ἂν δὲν εὕρῃς ἀπ' ἐδῶ, πηγαίνεις εἰς Παρισίους καὶ ἐκλέγεις γυναῖκα τοῦ γούστου σου. Θάρρος, παιδί μου, μὴ κακοκαρδίζῃς δὰ τόσον διὰ μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν θὰ λησμονήσῃς καὶ ἥτις ἴσως ἴσως δὲν θὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ. Μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶσαι φρονιμώτερος ;

— Ναί, πατέρα.

— Πότε θὰ ὑπάγῃς πάλιν εἰς τὴν ἔπαυλιν;

— Αὔριον.

— Ποίαν ὥραν ;

— Τὴν μεσημβρίαν.

— Ὁ κύριος Δερμενὸν αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο, ἐπωφελήθητι τῆς περιστάσεως καὶ κάμε της ὀλίγον κόρτε, βάλε ἐπὶ τέλους τὰ δυνατά σου ! Ἂν ζοῦσεν ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου καὶ τῆς ἔλεγαν, ὅτι ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἔρωτά σου, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε ποτέ, ἐκείνη, ἥτις δὲν εὕρισκε τίποτε εἰς τὸν κόσμον ὡραιότερο ἀπὸ σένα. Πήγαινε λοιπὸν νὰ κοιμηθῆς καὶ μὴ στενοχωρῆσαι, ὅλα θὰ ἔλθουν δεξιά. Εἶσαι νέος, ὑγιής, ὁ πατέρας σου σ' ἀγαπᾷ, ἔχεις γερὴν περιουσίαν, τί διάβολο ! ἔχεις τὸ μέσον νὰ γείνῃς φιλόσοφος, φιλοσόφησε λοιπόν.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους καὶ ὁ Ἕκτωρ ἀπεσύρθη, ἵνα κατακλιθῇ.

Ὁ κ. Κρονδὲν ἐτακτοποίησε τὰ ἔγγραφά του, ἐκλείδωσε τὸ γραφεῖόν του, ἐκαθάρισε τὰ ὀμματουάλυιά του, τὰ ἔθηκεν εἰς τὴν θήκην των καὶ λαμβάνων τὸ φῶς ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Κατεκλίθη συλλογιζόμενος τὸν υἱόν του καὶ ζητῶν νὰ εὕρῃ μέσον ἀσφαλές, δι' οὗ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Βωζέ, μέσον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀκόμη εὕρῃ, ὅταν ἀπεκοιμήθη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐρρῖκον, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ φθάσας πρὸ μικρᾶς οἰκίας διωρόφου, ἥτις ἔκειτο ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ, ἐσταμάτησεν, ἔλαβε κλεῖδα ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἤνοιξε τὴν θύραν, εἰσῆλθε καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν λυχνίαν, ἥτις ἦτο τοποθετημένη ἐπί τινος σανίδος, ἀνέβη τὴν μικρὰν κλίμακα διευθυνόμενος πρὸς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ὅτε διήρχετο διὰ τοῦ πρώτου, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ θείου του, ὅστις ἐφώναζεν :

— Εἶσαι σύ, Ἐρρῖκε ;

— Ἐγὼ εἶμαι, θεῖέ μου.

— Ἐλθὲ λοιπὸν νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον.

Ὁ κ. Δερμενὸν ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐπὶ τοῦ κλείθρου τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἡ κλείς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θείου του.

Ὁ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν, χῆρος, εἶχε κατακλιθῆ καὶ ἀνεγίνωσκε. δι' ἑκατοστὴν ἴσως φορὰν, μυθιστόρημα τοῦ Κραιβιγιὸν υἱοῦ, ὅστις ἦτο ὁ προσφιλέστερός του συγγραφεύς. Ἦτο ἰσχνός, ὅπως ὁ Δὸν Κιχῶτος, τὸ δέρμα του ἦτο κίτρινον ὡς ὁ κηρός, καὶ στιλπνὸν ὡς τὸ ἤλεκτρον. Αἱ χεῖρές του ἦσαν ξηραί, ἀλλὰ λευκαὶ καὶ λεπτοκαμωμέναι. Ὁ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν, βαρῶνος, ἔπαιζεν οὐχὶ μικρὸν ρόλον ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ κατὰ τὴν παλινόρθωσιν. Ἠναγκάσθη νὰ ἀποδημήσῃ διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως, διότι τὸ ἀριστοκρατικόν του ὄνομα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους συκοφαντίας ἐναντίον του. Ὁ αὐτοκράτωρ τῷ παρεχώρησε μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ὁ κ. Δερμενὸν ὡμίλει πάντοτε μετ' εὐγνωμοσύνης περὶ αὐτοῦ.

Ὁ κ. Δερμενόν, ἀποθανόντος τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του, διωρίσθη ἐπίτροπος τοῦ Ἐρρίκου, ὅτε οὗτος μόλις ἦτο τεσσάρων ἐτῶν. Τὸ ὄνομα Γαβριὴλ τῷ ἐδόθη παρὰ τῆς μητρός του, γυναικὸς εὐσεβοῦς καὶ φιλοθρήσκου, ἡ ὁποία μὴ ἀποκτήσασα ἐπὶ μακρὸν τέκνα, ἐζήτησε τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου, εἰς ὃν ἔταξε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα Γαβριὴλ εἰς τὸ πρῶτόν της τέκνον. Ἐνόσῳ ὁ Γαβριὴλ ἦτο μικρός, τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ ἐπήγαινε θαυμάσια, διότι ἦτο ξανθός, καλοκαμωμένος, ὡραῖος ἐπὶ τέλους, ἐνόσῳ ἦτο νεανίας, τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα ἤρεσκε πολὺ εἰς τὰς γυναῖκας, διότι συνεφώνει κάλλιστα μὲ τοὺς αἰσθηματικοὺς τρόπους του, μὲ τὸν ξανθὸν μύστακά του, μὲ τοὺς κυανοῦς ὀφθαλμούς του, ἀλλ' ὅταν τὸ δέρμα του ἔγεινε μολυβδόχρουν συνεπείᾳ παντοειδῶν καταχρήσεων, ὅταν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐλευκάνθησαν, τὸ ὄνομα τοῦτο κατέστη γελοῖον καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐκείνου, ὅστις τὸ ἔφερεν.

Ἀλλ' ὁ θεῖος τοῦ Ἐρρίκου οὐδέποτε ἔδωκεν εἰς τοῦτο προσοχήν. Διετήρει τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα, ὅπερ τῷ ὑπενθύμιζε παλαιὰς ἡμέρας καὶ παρελθόντα γυναικοθηρίας ἀνδραγαθήματα, τόσον καλῶς, ὥστε ἔκαμνε τὸ πᾶν, ὅπως φαίνεται εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὀνόματός του. Ἔβαφε λοιπὸν τὴν κόμην του, ἔφερε ψευδεῖς ὀδόντας, ἐλούετο μὲ διάφορα ἀρώματα, ἤλειφε τὸ πρόσωπόν του μὲ παντοειδεῖς σκευασίας καὶ κατώρθωσε δι' ὅλων τούτων τῶν μέσων νὰ μεταβληθῇ εἰς πρότυπον μουμίας αἰγυπτιακῆς.

Ἐνεάνιζε καὶ ἐνόμιζε, ὅτι θὰ ἔχῃ αἰωνίως τὴν ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων περιουσίαν του, ὥστε ἐδαπάνα ἀπερισκέπτως, ἠγόραζεν ἵππους καὶ ἡλάττου κατ' ὀλίγον τὸ κεφάλαιον.

Θὰ μ' ἐρωτήσητε, διατί διέμενεν ἐν τῇ πόλει Σ... καὶ ἰδίως διατί ὁ Ἐρρῖκος κατῴκει μαζί του.

Εἰς δύο λέξεις θὰ τὸ μάθετε.

Ἐν Παρισίοις θὰ ἦτο ὁ γελοιωδέστερος μεταξὺ τῶν γελοιωδεστέρων. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἦτο μόνος εἰς τὸ εἶδός του καὶ ἐφημίζετο φυσικὰ ὡς εἰδικότης. Ἐν Παρισίοις αἱ γυναῖκες δὲν ἠρέσκοντο πλέον μαζί του, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὑπῆρχον ἀκόμη μερικαὶ ἐρωτόληπτοι προκεχωρημένης ἡλικίας, αἵτι-

νες τὸν ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ὁποίας οὗτος μετὰ νεανικοῦ πάθους ἐλάτρευεν. Ἐν Παρισίοις δὲν θὰ ἔκαμνε φιγοῦραν μὲ τὸ ὀλίγον εἰσόδημα, ὅπερ τῷ ἀπέμεινεν, ὅτε κατέλιπε τὴν πρωτεύουσαν, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐξοδεύων περιεσκεμμένως τὰ χρήματά του ἠδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ φήμην ἀνθρώπου πλουσίου καὶ μεγαλοπρεποῦς.

Τέλος ἐξέλεξε τὴν πόλιν Σ. . . διότι ἐκεῖ κατῴκει ἡ μαρκησία δὲ Δρανσύ, μελαγχροινὴ καὶ τεσσαρακοντοῦτις, ἀνταποκρινομένη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ γέροντος Γαβριήλ, ὅστις μεγάλως ἐκαυχᾶτο δι' αὐτό, βλέπων, ὅτι εἶχεν ἀντιζήλους τοὺς περισσοτέρους νέους τῆς πόλεως.

Ὁ Ἐρρῖκος, ὅστις ἐγνώριζε τὰ σφάλματα καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐλαττώματα τοῦ θείου του, ἔζη ἐν τούτοις μαζί του, διότι ἀνατραφεὶς παρ' αὐτοῦ τὸν ἠγάπησεν ὡς πατέρα. Ἐχρεώστει εἰς τὸν κ. Γαβριὴλ ἀνατροφὴν ὄχι τόσον ἐπιμεμελημένην καὶ ἀρχὰς ὁπωσδήποτε ἀκολάστους, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὰς ἀληθεῖς ἐνδείξεις τῆς στοργῆς, δι' ἧς τὸν περιέβαλλε καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ, ἀλλ' ἦλθε μετ' ἐκείνου εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἔπειτα διέτριβε κατ' ἔτος ἐν τῇ ἐπαύλει ἡ κ. Βωζὲ ἔχουσα θελκτικὴν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἐβράδυνεν ὁ Ἐρρῖκος νὰ κατακτήσῃ.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἡ ὀξεῖα ὀροφὴ ἐστέφετο ὑπὸ μολυβδίνου ἐξωστέγου, οἱ δὲ δύο πυργίσκοι τῶν ἄκρων διὰ τῆς κορυφῆς τοῦ προμαχῶνος αὐτῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς τῶν ἀρχαίων παλατίων τῆς ἐποχῆς Ἐρρίκου τοῦ Β'.

Οἱ τοῖχοι καλύπτονται ἐν μέρει ὑπὸ ἀναρριχωμένων φυτῶν, κληματίδων μετὰ πυκνῶν φυλλωμάτων, κισσῶν μεγαλοφύλλων καὶ ὑακίνθων Βιργινίας.

Συστάδες ὀρτενσιανῶν ροδοχρόων καὶ κυανῶν ἐν πλήρει ἀνθήσει περιέβαλον τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα, μακρόθεν δ' ἐφαίνοντο ροδωνίαι καὶ ἄλλα θάλλοντα δένδρα τέρποντα τὴν ὅρασιν.

Ὁ Ραβοὺ ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει πρὸς στιγμὴν διστάζων καὶ διερωτῶν ἑαυτὸν ἐπὶ τίνι προφάσει θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, ἧς ἂν ἠδύνατο θὰ διετρύπα τοὺς τοίχους ἵνα εἰσχωρήσῃ ἐν αὐτῇ.

Αἴφνης εἶδεν ὑπὸ τὸ φύλλωμα δενδροστοιχίας τινὸς θεράποντα βαδίζοντα βραδέως καὶ κρατοῦντα ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ του μέλανα ἵππον, ὅστις ὀλίγου δεῖν ν' ἀνατρέψῃ αὐτὸν ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ τοῦ Πασσύ.

Τοῦτο ἦν δι' αὐτὸν ἀποκαλυψις.

Ὁ ἱππότης λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ χαρίεις καὶ εὐγενὴς ἦν ὁ ἐραστὴς τῆς Γερμανῆς.

Οὐδεμία ἐπὶ τούτου ἀμφιβολία.

Ἡ δὲ Γερμανὴ ἦτο ἐκεῖ.

Ἡ πολυτελὴς οἰκία εἶναι ἐκείνη, ἣν ἐπεζήτει.

Ἐνῷ ἐσκέπτετο, ὁ θυρωρὸς κατῆλθε τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα καὶ ἠτένισε περιέργως τὸν περιπατητὴν ἐκεῖνον.

Ὁ Ραβοὺ ἔσπευσε νὰ στρέψῃ ἀλλαχοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατον αὐτοῦ προσποιούμενος ἀδιαφορίαν.

Ἀπέτεμνεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ῥάβδου του τὰς ἄκρας τῶν κλάδων τῶν περὶ αὐτὸν δενδρυλλίων.

Ἐξεπλήσσετο ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ἐπαύλεως, τοῦ κιγκλιδώματος καὶ τοῦ θυρωροῦ ἐπροξένησεν αὐτῷ.

Ἀναμφιβόλως τὸ θάρρος αὐτοῦ δὲν ἐξισοῦτο πρὸς τὸ μέγεθος τῆς θέσεως.

Ἂν τις στέργῃ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωήν του, διστάζει ὅμως πρὸ τοῦ γελοίου.

Μὴ τολμῶν τότε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν δυσχέρειαν, ἐπεζήτησεν ἕτερον μέσον καὶ ἠκολούθησε τὸ περιτείχισμα μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ἰδιοκτησίας, ἐκεῖ ἔνθα λήγει ἡ ὁδός.

Ἐκεῖ που πλησίον τὸ περιτείχισμα περιελαμβάνετο μεταξὺ δύο συστάδων ἀποκρυπτουσῶν αὐτὸν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων.

Ὁ Ραβοὺ ἔτεινε τὸ οὖς καὶ δὲν ἤκουσέ τι. Οὐδὲ πνοὴ ἀνέμου. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔμενον ἀκίνητα.

— Καὶ ὅμως, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἶμαι εἰς τὸν οἰκόν μου.

Καὶ βοηθούμενος διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀνῆλθε τὸ περιτείχισμα καὶ ἔστη ἱππαστὶ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα του ἔβλεπε τὴν περιοχὴν ὅλην τῆς ἐπαύλεως.

Ἡ καρδία του συνεπάλλετο παραδόξως. Ἔθηκεν ἐπ' αὐτῆς τὴν χεῖρα.

— Εἶναι περίεργον, εἶπεν, ὅ,τι αἰσθάνομαι ἐδῶ.

Ἡ Γερμανή, ἣν ὑπέθετεν ὅτι ἀπώλεσε διὰ παντός, ἦτο πλησίον του καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ.

Μετὰ μικρὰν προσδοκίαν αἴφνης ἀνεσκίρτησεν.

Ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς ἣν εὑρίσκετο, ἔβλεπε δενδροστοιχίαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας πολὺ μακρὰν διέκρινε δύο ἀνθρώπους διευθυνομένους πρὸς τὸ μέρος του.

Ἔσπευσε ν' ἀποκρυβῇ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκτὸς τοῦ ἄλσους, μόνον δὲ ἡ κεφαλή του ὑπερέβαινε τὸ ὕψος τοῦ τοίχου κρυπτομένη καὶ αὕτη ὄπισθεν πυκνοῦ φυλλώματος, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τοὺς περιπατητὰς ἐκείνους.

Ὁ εἷς τούτων ἦτο ὁ εὐγενὴς τοῦ μέλανος ἵππου, ὁ δ' ἕτερος ἦτο αὐτὴ ἡ Γερμανή, περιβεβλημένη ἐσθῆτα εὐρεῖαν κυανῆν.

Ἐβάδιζον ἀμοιβαίως στηριζόμενοι.

Εἶδεν εἰς μίαν στιγμὴν τὸν ἱππότην κύπτοντα πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, λαμβάνοντα μεταξὺ τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλήν της καὶ περιπαθῶς καταφιλοῦντα αὐτήν.

Ὁ Ραβοὺ ἠσθάνθη φρικτὴν ὀδύνην.

Δι' ἑνὸς ἅλματος ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ ἄλσους καὶ μὲ κίνδυνον ν' ἀνακαλυφθῇ, ἐκρύβη ὑπὸ συστάδα φηγῶν.

Οἱ δύο ἐρασταί, ὅλως ἀφιερωμένοι ἐν τῷ ἔρωτι αὐτῶν, δὲν τὸν εἶδον.

Παρεμέρισε ταχέως καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον διηυθύνθη μετὰ πολλῶν προφυλάξεων πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶδε τοὺς ἐραστάς.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον ἐσθῆτος καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης.

Οὐδέποτε ἡ Γερμανὴ ἦν ἀνθηροτέρα καὶ ὡραιοτέρα.

Ἡ χαρίεσσα αὐτῆς κεφαλή, ὁ εὔπλαστος τράχηλος, τὰ παλλόμενα στήθη της ἐπροξένησαν αὐτῷ ἀπερίγραπτον συγκίνησιν.

Τί ἔλεγον ;

Ὁ βαρόνος ἐμειδία τῇ ἐρωμένῃ του. Αὕτη ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πλήρεις τρυφεροῦ ἔρωτος.

Εὑρίσκοντο εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ συζύγου.

Ὁ ψίθυρος τῆς φωνῆς των ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ.

— Πόσον θὰ τὸ ἀγαπῶμεν, ἔλεγεν ὁ βαρόνος.

— Ἂν σοὶ ὁμοιάζῃ, ὑπέλαβεν ἡ Γερμανή, θὰ τὸ λατρεύω.

Καὶ μᾶλλον χαμηλοφώνως προσέθηκε διὰ τόνου, προξενήσαντος ἴλιγγον εἰς τὸν Ραβού:

— Ἔλα, σὲ λατρεύω. Σὺ εἶσαι ἡ ζωή μου, ὁ θεός μου, τὸ πᾶν !

Καὶ φρικιῶσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ του ἐπανέλαβε :

— Τὸ πᾶν.

Ἀντιπαρῆλθον.

Ὁ Ραβοὺ προσηλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀδυνατῶν νὰ κινηθῇ.

Ἠσθάνετο ἱδρῶτα ψυχρὸν ῥέοντα ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ ῥίγη ὀργῆς, ἀγρίου ἔρωτος, λύσσης συνετάρασσον αὐτὸν ὡς ὀρῦν κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκριζωθεῖσαν ὑπὸ θυελλώδους ἀνέμου.

Ἂν εἶχεν ὅπλον, θὰ τοὺς ἐφόνευεν ἀμέσως, παραιτούμενος τοῦ σχεδίου τῆς μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἐσκεμμένης ἐκδικήσεως.

Τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν τὸ τελευταῖον πλῆγμα.

Ἡ Γερμανὴ εἶχε ψευσθῇ.

Ἔλεγε τῷ Μαξίμῳ :

— Σὲ λατρεύω. Σὺ εἶσαι ἡ ζωή μου, ὁ θεός μου !

Οἱ λόγοι οὗτοι εἰσέδυον ἐν τῇ καρδίᾳ του, εἰς τὰς σάρκας του, ὡς κτυπήματα μαχαίρας.

Ἡ σύζυγός του, εἶχε παραδοθῇ εἰς τὸν προτιμηθέντα ἐραστήν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν διαφθορέα ἑκατομμυριοῦχον.

Παρηκολούθει τοὺς δύο ἐραστὰς διὰ τῶν ἐξερύθρων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν καὶ ἔμπλεως ὀργῆς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθ' ὅσον ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο, ἐπανῆλθεν αὐτῷ μικρὰ εὐσταθεια.

Μετ' ὀλίγον θὰ διήρχοντο πάλιν.

Ἐσκόπη νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον αὐτῶν καὶ νὰ κραυγάσῃ :

— Καὶ ἐγὼ λοιπὸν τί εἶμαι ;

Ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ἀνέμενε. Οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Βεβαίως εἶχεν ἐπανέλθει ἡ Γερμανὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ, διότι ὁ Ραβοὺ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κρότον θυρῶν κλειομένων.

Ἤκουσεν εἶτα τὸν χρεμετισμὸν τοῦ ἵππου ἐπαναβλέποντος τὸν κύριόν του, ἐλαφρὸν τρόμον τοῦ ἐδάφους ὡς ἐκ καλπασμοῦ λαγῳοῦ, μακρόθεν δὲ τὸν κρότον τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας ἀνοιγομένης ἵνα διέλθῃ τις.

Τὸ ὅραμα ἐξηφανίσθη.

Βήματα βαρέα ἠκούσθησαν ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ, δύο δὲ κηπουροὶ μὲ τὰ δίκρανα ἐπ' ὤμου ἔστησαν πλησίον τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἐκρύπτετο ὁ Ραβού.

Ὁ Ραβοὺ ἐφοβήθη οὐχὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἐτρόμαζον αὐτόν, ἀλλὰ μήπως ἀνακαλυφθῇ ἐν τῇ κρύπτῃ ἐκείνῃ, ἐν ᾗ θὰ καθίστατο γελοῖος.

— Δός μου φωτιά, εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν κηπουρῶν τῷ συντρόφῳ του.

— Νά, εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἔχεις καπνό; Ἤθελα νὰ καπνίσω;

Ὁ ἄνθρωπος ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ραβοὺ καὶ προσέτριψε πυρεῖον ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυός, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ ἠθοποιός.

Συνεκράτει τὴν ἀναπνοήν του.

Ἀλλ' οἱ κηπουροὶ οὐδαμῶς προσεῖχον.

— Ἡ ξανθὴ δὲν θ' ἀργήσῃ, εἶπεν ὁ εἷς πληρῶν τὴν καπνοσύριγγα αὐτοῦ. Τὸ μικρὸ θὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν φωλιά του.

— Ὡραία φωλιά! Μὰ τὴν πίστι μου, ὡραῖο κομμάτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα!

— Πολὺ νόστιμη, σύντροφε.

— Καὶ καλή!

— Ἄ! ναί, εἶναι σωστὸ αὐτό. Ἔχει τὴν καρδιὰ εἰς τὸ χέρι. Καὶ δὲν εἶναι καὶ 'περήφανη!

— Καὶ διατί νὰ ἦναι; περετήρησε φιλοσοφικῶς ὁ ἄλλος.

— Καὶ πότε θὰ ἔχωμε γένναν.

— Ἡ Ἰουλία μοῦ εἶπε πῶς ἀπόψε ἢ αὔριον θὰ ἔχωμε τὸν βαρονέτον. Ὁ ἰατρὸς εἶναι ἐδῶ.

Ἡ Ἰουλία ἦν θαλαμηπόλος ἐν τῇ ἐπαύλει.

— Ἤθελες νὰ ἦσουν ἰατρὸς διὰ νὰ ἰδῇς, πανοῦργε, εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν κηπουρῶν ἀπωθῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν ἄλλον.

— Μὴ λὲς ἀνοησίαις, Φραγκῖσκε, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος.

Ἀπεμακρύνθησαν.

Ὁ Ραβοὺ ἤκουσεν αὐτοὺς γελῶντας θορυβωδῶς ἐν τῷ ἄλσει.

Ἐστενοχωρεῖτο φρικωδῶς.

Ἔκυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν.

Οὐδεὶς ἐφαίνετο πλέον.

Ἠκούετο μόνον φωνὴ χωρικοῦ ᾄδοντος παράφρασιν τοῦ ἄσματος τοῦ Μεφιστοφελοῦς:

Μὴ δίνῃς, ψυχή μου, τὸ φιλὶ
Πρὶν βάλεις δακτυλίδι.

Ὁ κηπουρὸς ἔλεγε:

Μὴν πᾷς πολὺ κοντὰ
Μαργαρό, εἰς τὸ ρυάκι·
θὲ νὰ βραχοῦν τὰ πόδια σου,
Μαργαρό μου, Μαργουλάκι.

Ὁ Ραβοὺ ἔπνεε μένεα.

Ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς πλέον ὑπῆρχε ἐκεῖ πλησίον, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ἔφθασεν εἰς τὸ περιτείχισμα, ἐφ' οὗ ἀνερριχήθη καὶ ἐπανέλαβε τὴν εἰς Παρισίους ἄγουσαν.

ΙΗ'

Περὶ τὴν μίαν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ καπηλεῖον τοῦ Πρασίνου Κονίκλου ἦτο σχεδὸν ἔρημον.

Τρεῖς ἄνδρες μόνον ἐκάθηντο ἐνώπιον τραπέζης ἔν τινι γωνίᾳ ἔχοντες πρὸ αὐτῶν τρία κύπελλα κενά.

Συνωμίλουν χαμηλοφώνως μετὰ ζωηρότητος.

Αἱ κεφαλαί των σχεδὸν ἥπτοντο ἀλλήλων.

Ἐξετάζων τις αὐτοὺς θὰ ἠνόει ὅτι ἦσαν συνωμόται σχεδιάζοντες συνωμοσίαν δυσχερῆ, ἐν ᾗ θὰ διεκινδύνευον τὴν κεφαλήν των.

Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία ἦν ἀλλαχοῦ, μόνη δὲ ἡ κυρὰ Κλαυδία ἐξήσκει ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς τὴν ἐποπτείαν, διὰ μεροληπτικοῦ ὄμματος, ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυρίου Δελόγκ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Δελόγκ ὡμίλει καὶ ἀνέπτυσσε τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Ροβινώ, τὸν φίλον τοῦ Ραβού, καὶ τὸν Ναβαρρὸν Περέζ.

Οἱ τρεῖς συνένοχοι δὲν εἶχον ἀλλάξει ἀπὸ τῆς προτεραίας.

Ὁ Δελόγκ ἦν πάντοτε κομψὸς μὲ τὴν πεπαλαιωμένην αὐτοῦ περιβολήν.

Ὁ Ροβινὼ ἦν ἰσχνὸς καὶ ξηρός.

Ὁ Περὲζ ἄγριος καὶ τραχύς.

Αἱ φυσιογνωμίαι μόνον αὐτῶν ἦσαν σκοτεινότεραι καὶ σκυθρωπότεραι, πλὴν τῆς μορφῆς τοῦ Ἱσπανοῦ, ὅστις διετήρει τὴν νυσταλέαν αὐτοῦ ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι; εἶπεν ὁ Ροβινὼ ὅταν ὁ δικηγόρος ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ.

— Τί νὰ πράξωμεν; παρετήρησεν ὁ Δελόγκ. Δὲν ἔχομεν πλέον λεπτόν. Ἔπειτα αὐτὴ ἡ διαβολεμένη Σοφία μᾶς ἀπειλεῖ ὅτι δὲν θὰ μᾶς δώσῃ πλέον τίποτε.

Ἠτένισεν ἐπιπληκτικῶς τὴν κάπηλον.

— Ἡμεῖς οἱ τρεῖς, ὑπέλαβεν ὁ Ροβινώ, εἴμεθα ἡ ζῶσα εἰκὼν τῆς πτωχείας.

— Ἡ κυρὰ Κλαυδίου ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πηγαίνουν καλὰ αἱ ἐργασίαι, εἶπεν ὁ δικηγόρος, καὶ ὅτι τὸ ταμεῖόν της εἶναι κενόν.

— Ἔλα, παρετήρησεν ὁ Ροβινώ, μὴ τὰ λέγῃς αὐτά. Εἶναι γυναῖκα μὲ καρδιὰ ἡ χονδρή. Καὶ λεπτὸν ἂν δὲν ἔχῃ, δὲν θὰ πληρώσῃς σὺ τὰ χρέη της, αἔ;

— Διατί ὄχι, εἶπεν ὁ Περέζ. Διὰ νὰ ἔχῃ χρήματα δὲν χρειάζεται παρὰ ἕνα καλὸ κόμπο.

Καὶ ἐκίνησε τὴν χεῖρα οἱονεὶ ἐμπήγων ἐγχειρίδιον εἰς ἀόρατον στῆθος.

— Ὄχι τέτοια, σύντροφε, ἀνέκραξεν ὁ Ροβινώ. Εἰς τὸν τόπον σου παίζουν καλὰ τὸ μαχαῖρι, ἐδῶ ὅμως δὲν περνοῦν αὐτά. Ἡ ἀστυνομία εἶναι δὰ εἰς τὸ ποδάρι καὶ δὲν γλυτώνεις.

— Ἂς μὲ πιάσουν, ἐψιθύρισεν ὁ Περέζ.

Ὁ ξανθὸς δικηγόρος ἔζεσε τὴν κεφαλήν. Ἔβλεπε δυσβαστακτον τὴν πενίαν.

— Τὸ οὐσιῶδες εἶναι νὰ ἐπιτύχωμεν, εἶπε. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλά.

— Νὰ ἡ ἀλήθεια, παρετήρησεν ὁ Περέζ.

— Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ δικηγόρος ἀναστρέφων τὰ θυλάκιά του, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν.

Ὁ ἀρχαῖος συνάδελφος τοῦ Ραβοὺ ἔνευσεν ἀποφατικῶς.

Ἤθελε βεβαίως νὰ εἶναι κλέπτης, εἶχε τὸ ἔνστικτον τοῦτο, ἀλλὰ νὰ διακινδυνεύσῃ τὸν λαιμόν του τῷ ἐφαίνετο σκληρόν.

Ἐξήτασε λαθραίως δι' ἀνησύχου βλέμματος τοὺς δύο αὐτοῦ συνενόχους· τὸ πρᾷον ὕφος τοῦ δικηγόρου καὶ ἡ ἤρεμος φυσιογνωμία τοῦ Ἱσπανοῦ καθησύχασαν αὐτόν.

— Ἂς ἀνακεφαλαιώσωμεν, εἶπεν. Εἰς τὴν οἰκίαν εὑρίσκονται τέσσαρες γυναῖκες καὶ ἡ κυρία. Θὰ εἰσέλθωμεν κρυφίως.

— Ἔχεις τὰ κλειδιά; ἠρώτησεν ὁ ξανθὸς νεανίας.

— Συλλογὴν πλήρη. Εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶναι εὐκολώτατον νὰ λάβῃ τις ἀποτυπώματα. Χώνεις τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά σου καὶ ἂν σὲ ἀπαντήσῃ κανείς, τοῦ λέγεις ὅτι περιεπλανήθης τυχαίως, ὅτι κάμνεις στίχους ἢ ὅτι ἀναπνέεις τὸν βαλσαμωμένον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

— Πηδῶν τοὺς τοίχους, παρετήρησεν ὁ προλύτης τῆς νομικῆς.

— Ἔπειτα; εἶπεν ὁ Ροβινώ. Ποῦ εἶναι τὸ κακόν; Ἀπαγορεύεται νὰ ἴδῃ κανεὶς σπάνια ἄνθη, ἢ μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν λατρεύει;

— Ἐξακολούθει.

— Θὰ φιμώσωμεν τὸ στόμα τῶν ὑπηρετριῶν καὶ θὰ τὰς κλείσωμεν εἰς τὸ ὑπόγειον ἢ εἰς κανὲν ἐρμάριον.

— Ὅπως ὁ δὸν Κάρολος εἰς τὸν «Ἐρνάνην», διέκοψεν ὁ δικηγόρος.

— Θὰ ταῖς συστήσωμεν ἀπόλυτον σιωπήν. Εἰς ἐξ ἡμῶν θὰ μείνῃ φρουρὸς μὲ τὸ ὅπλον εἰς τὴν χεῖρα. Οἱ ἄλλοι θὰ εὕρουν τὰ πολύτιμα πράγματα, ἀδάμαντας, τίτλους καὶ νομίσματα. Μόνοι οἱ ἀδάμαντες ἀξίζουν πλέον τῶν διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Αἔ, διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Ροβινώ. Ἡ ἐρωμένη ἑνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἵππους χιλίων πιστολῶν καὶ τῆς δίδει διὰ κατοικίαν τοιοῦτο μέγαρον!...

— Ἀλλ' ὁ θυρωρός;

— Αὐτὸς εἶναι εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς οἰκίας.

— Καὶ οἱ ὑπηρέται;

— Οἱ ἀρσενικοί;...

— Ναί.

— Οἱ ἀμαξηλάται εἶναι εἰς τοὺς σταύλους.

— Οἱ θαλαμηπόλοι;

— Εἶναι κόραι μόνον. Ὡραία ἰδέα αὐτή, νὰ ἔχῃ κανεὶς θηλυκοὺς θαλαμηπόλους.

— Τὴν συμμερίζομαι, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Ἂν ποτὲ τὰ μέσα μου μοὶ τὸ ἐπιτρέψουν θὰ τὴν ἐφαρμόσω. Λοιπὸν σύμφωνοι;

— Αὔριον.

— Ποῦ θὰ συναντηθῶμεν;

— Ἐδῶ.

— Τὸ πρωί;

[Ἕπεται συνέχεια] ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

Ὁ κόμης οὔτε τὸ μειδίαμα παρατηρήσας, οὔτε τὸ βλέμμα, ἐπανέλαβεν :

— Εἰσέρχομαι εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτάς, ἀγαπητὲ Γουλιέλμε, διὰ νὰ σοὶ ἐξηγήσω διατί ἡ ἀνατροφὴ τῆς θυγατρός μου ὑπῆρξεν ἀτελεστάτη. Ἐν τούτοις ἡ ἀσθενὴς διετέλει ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, ἐγὼ δὲ ἐξηκολούθουν νὰ καταβασανίζωμαι ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας. Ἐνόμισα ὅτι τὰ ταξείδια ἠδύναντο νὰ ἐπιδράσουν ἐν γένει ἐπὶ τῆς ὑγείας τῆς ἀγαπητῆς μου Λουκίας καὶ ἀμέσως ἐφρόντισα νὰ προπαρασκευασθῶ δι' ἀναχώρησιν. Ἀπέπεμψα τοὺς ὑπηρέτας μου ἐκτὸς τῆς Φραγκίσκης, καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

»Ἡ Φραγκίσκη ἦτο ἀκριβῶς ἡ καταλληλοτάτη γυνὴ διὰ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ· ἐπειδὴ ἦτο ἄφωνος καὶ οὔτε ἀνάγνωσιν οὔτε γραφὴν ἐγνώριζε, δὲν ἐφοβούμην διόλου· ὀφείλω δὲ νὰ σοὶ εἴπω ὅτι πρὸ πενταετίας, ἀφ' ὅτου εὑρίσκεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, εἶχον τὸν καιρὸν νὰ τὴν σπουδάσω καὶ κατώρθωσα νὰ τὴν ἐννοῶ διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός της, διὰ τῆς κινήσεως τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ διὰ τῶν χειρονομιῶν της.

»Σοὶ εἶπον ὅτι προτοῦ ἀπέλθω ἐκ Παρισίων ἤλλαξα ὄνομα, ἐδέχθην τὸ τοῦ Πέτρου Ρουσσώ· μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο περιώδευσα πολλάκις τὴν Εὐρώπην, ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐλάμβανον τὰς ἐπιστολάς μου, ἐνοικίασα τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ἔπαυλιν· μὲ αὐτὸ περιώδευσα καὶ μετὰ τῆς θυγατρός μου, τῆς ὁποίας ἀπὸ πολλοῦ ἤλλαξα ὄνομα, ὀνομάσας αὐτὴν Χρυσαυγήν».

Ὁ Βὰν Ὄσσεν διέκοψε τὸν κόμητα.

— Διατί αἱ μεταβολαὶ αὗται τῶν ὀνομάτων ; ἠρώτησεν ὁ Ὁλλανδός. Ὅτε ἀνεχώρεις τοῦ μεγάρου σου πρὸς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου σου καὶ τῆς θυγατρός σου συμφωνῶ ὅτι ἔκρινες καλὸν νὰ λάβῃς τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσσώ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέτυχες ὅ,τι ἐπεθύμεις, ἀφοῦ ἔλαβες τὸ τέκνον ἀπὸ τῆς μητρός, νομίζω ὅτι δὲν εἶχες πλέον λόγον νὰ διατηρήσῃς ξένον ὄνομα· ἐκπλήττομαι καὶ διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ὀνόματος τῆς Λουκίας.

Νευρώδης σπασμὸς ἠλλοίωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κ. Δελασέρ.

— Τὸ ἔπραξα κατόπιν σκέψεως μεγάλης, ἀπεκρίθη σύνοφρυς· ἐπεθύμουν κυρίως νὰ μείνω ἄγνωστος κατὰ πρῶτον διὰ νὰ μὴ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων καὶ κακοβούλων, οἱ ὁποῖοι, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸν Πέτρον Ρουσσώ, θὰ ἤλλασον συμπεριφορὰν ἀπέναντι τοῦ κόμητος Δελασέρ· δὲν ἐπεθύμουν νὰ προκαλέσω τὴν περιέργειαν τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἴδω ἀποκαλυπτόμενον τὸν πέπλον, ὅστις ἀπέκρυπτε τὸν ἰδιαίτερόν μου βίον. Ἔπειτα δὲν ἤθελον — καὶ τὸν φόβον αὐτὸν ἔχω καὶ σήμερον — νὰ μὲ ἀνακαλύψῃ ἡ κόμησσα Δελασέρ, ἂν μόνη ἢ δι' ἄλλων ἤθελεν ἀναζητήσει τὸ τέκνον της. Καὶ ἔπειτα, τὸ λέγω εἰς σέ, δὲν θέλω πλέον τὸ ὄνομα Δελασέρ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔφερον· τὸ ἔδωκα εἰς γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸ ἠτίμασεν· ὄχι, δὲν τὸ θέλω πλέον, οὔτε δι' ἐμέ, οὔτε διὰ τὴν θυγατέρα μου. Ὁ κόμης Δελασὲρ δὲν ὑπάρχει πλέον· εἶμαι ὁ Πέτρος Ρουσσώ, ἁπλοῦς πολίτης, καὶ θέλω νὰ μείνω Πέτρος Ρουσσώ ! Διὰ πάντας σήμερον δὲν ἔχω ὄνομα. Ἐὰν ἐρωτήσῃς εἰς τὸ χωρίον πῶς ὀνομάζεται ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Κορδελιέρης, θὰ σοὶ ἀποκριθοῦν : «Δὲν ἠξεύρομεν τίποτε, εἶναι ἄνθρωπος χωρὶς ὄνομα !» Καὶ αὐτὴ ἡ θυγάτηρ μου, ναί, ἡ θυγάτηρ μου, ἥτις ἐλησμόνησε τὸ ὄνομα Ρουσσώ, δὲν γνωρίζει τὸ ἀληθές μου ὄνομα. Ναί, δὲν τὸ γνωρίζει καὶ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ὀνομάζομαι κόμης Δελασέρ !

— Ὦ ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης Βὰν Ὄσσεν.

— Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὡς καὶ ἐπὶ ἑτέρων ἔχω ἀμετατρέπτους ἰδέας.

— Ὁμολόγησον τοὐλάχιστον ὅτι εἶναι ἰδέαι ἐλλόκοτοι.

— Ἀλλόκοτοι, τὸ παραδέχομαι, ἀλλ' ἐξαίρετοι.

— Δὲν μ' ἔπεισες.

— Εἰς αὐτὰς ὀφείλομεν ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ τὴν ἡσυχίαν μας.

Ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν ἐσιώπησεν, ὡς εἰ μηδὲν εἶχε ν' ἀπαντήσῃ.

— Περιωδεύσαμεν ἐπὶ τρεῖς μόνον μῆνας. Καὶ κατὰ μὲν τὰς πρώτας ἡμέρας ἡ Χρυσαυγὴ ἐφάνη αἰσθανομένη κάπως εὐεξίαν· ἐνδιεφέρετο εἰς ὅ,τι ἔβλεπε καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένη· τέλος ἀνεζωογονεῖτο καὶ παρετήρησα μετὰ χαρᾶς ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της εἶχον περισσοτέραν ἔκφρασιν καὶ ὅτι τῶν παρειῶν της ἡ ὠχρότης ὁλονὲν ἐξέλειπε. Τὴν ἔβλεπον ζωηροτέραν, φαιδροτέραν ἐνίοτε, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ταχέως θ' ἀνέκτα τὴν ὑγείαν της. Ἀτυχῶς ὅμως ἡ χαρὰ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ. Σχεδὸν αἴφνης ἐπῆλθεν ὑποτροπή, κατεβλήθη καὶ πάλιν, καὶ ἐγένετο νοερῶς ἔκλυτος. Ἡπατώμην, ἡ περιοδεία οὐδεμίαν ἐξήσκησε ἐπίδρασιν

»Εὑρισκόμην ἐν Ἑλβετίᾳ, παρὰ τὴν λίμνην Λέμαν. Τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὑρισκόμεθα, ἀπεῖχε τῆς Λωζάνης δύο λεύγας καὶ τῆς Χρυσαυγῆς τῆς ἤρεσε πολύ. Ἀμέσως ἐζήτησα οἰκίαν. Ἡ οἰκία περιεβάλλετο ὑπὸ χλόης καὶ ἀναδενδράδων· ἦτο θελκτική. Ἡ θέα της ἦτο θαυμασία· ἐνώπιόν μας ἐξετείνετο μεγαλοπρεπὲς πανόραμα.

»Ἐζήσαμεν λίαν ἡσύχως ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνῃ. Ὁ φόβος μου, δὲν τολμῶ νὰ εἴπω ἡ φρίκη, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, μ' ἔκαμνε ν' ἀποφεύγω, μετὰ προσοχῆς, πᾶσαν εὐκαιρίαν ἐπισκέψεων, τὰς ὁποίας δὲν ἐπεθύμουν.

»Ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡ Φραγκίσκη ἐπήρκει εἰς παντα. Ἐκαλλιέργουν τὸν κῆπόν μου, τὰ φυτά μου, τὴν ἄμπελόν μου. Εὐκόλως συνείθισα νὰ μὴ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκην πολλῶν ὑπηρετῶν.

»Τρία παρῆλθον ἔτη καὶ χάρις εἰς τὰς ἀδιαλείπτους περιποιήσεις μου, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεεν ἡ προσφιλής μου Χρυσαυγή, ὡς καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἀνέκτησε τὴν ὑγείαν καὶ τὰς δυνάμεις· τὸ τέκνον μου μοὶ εἶχεν ἤδη ἀποδοθῆ.

«— Πατέρα, θὰ μείνωμεν λοιπὸν εἰς Ἑλβετίαν ; Ἀφοῦ ἡ Γαλλία εἶναι πατρίς μας, διατί δὲν πηγαίνωμεν ἐκεῖ ;

»— Θέλεις ; τὴν ἠρώτησα.

»— Ναί, μοὶ ἀπεκρίθη ἐναγκαλισθεῖσά με, νομίζω ὅτι θὰ ἦναι καλλίτερον εἰς Γαλλίαν παρὰ ἐδῶ».

— Τοῦτο ἦτο διαταγὴ δι' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δελασέρ· αὐθημερὸν ἔγραψα πρὸς τὸν κύριον Κορβιζιὲ καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ μοὶ εὕρῃ, ἀδιάφορον ποῦ, ἀλλὰ λίαν μακρὰν τῶν Παρισίων, μικρὰν μονήρη οἰκίαν.

»Μετά τινας ἡμέρας ὁ κύριος Κορβιζιὲ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ νομῷ Ἄλβου μικρὰν ἰδιοκτησίαν, ἥτις ἴσως θὰ μοὶ ἤρεσκε, ταὐτοχρόνως δὲ μοὶ περιέγραφε τὴν Κορδελιέρην, ἥτις ὑπῆρξεν, ὡς φαίνεται, ἄλλοτε παράρτημα τοῦ πλουσίου μοναστηρίου τοῦ Κλαιρβώ. Ἐπειδὴ ἔμεινα εὐχαριστημένος, ἠγοράσθη διὰ λογαριασμόν μου ἡ ἰδιοκτησία. Τότε ὁ κῆπος, διὰ τὸν ὁποῖον εὑρεστήθης νὰ μὲ συγχαρῇς, πιθανῶς διὰ νὰ κολακεύσῃς τὴν φιλοτιμίαν μου ὡς κηπουροῦ, ἦτο χέρσος, αἱ κνίδαι, οἱ μήκωνες καὶ πᾶν εἶδος θάμνων ηὔξανον ἐν μέσῳ μεγάλων βάτων, περιπλεκομένων ὡς αἱ κληματίδες τῶν παρθένων δασῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ οἰκία ἦτο αὐτόχρημα καλύβη ἑτοιμόρροπος.

»Ὁ κύριος Κορβιζιὲ συνεννοήθη μετά τινος ἐργολάβου, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἀνακαίνισιν τῆς οἰκίας καὶ τὸν καθαρισμὸν τοῦ κήπου. Αἱ ἐργασίαι διεξήχθησαν ταχέως, μόλις δὲ ἡτοιμάσθη ἀνεχωρήσαμεν ἐξ Ἑλβετίας καὶ ἐνεκατέστημεν εἰς Κορδελιέρην, ἔνθα μεμονωμένοι καὶ μακρὰν τοῦ θορύβου ζῶμεν ἀπὸ δύο ἐτῶν εἰρηνικώτατα.

»Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου, ἀγαπητὲ Γουλιέλμε· γνωρίζεις ἤδη ποῖα γεγονότα μὲ ἀπεμάκρυναν τοῦ κόσμου καὶ τὸν βίον, τὸν ὁποῖον διήγαγον ἐπὶ δεκαετίαν, χωρὶς νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους.

— Αἰτία εἶσαι σύ.

— Ἀληθῶς, διότι, ὅτε περιώδευον τὴν Εὐρώπην, ὤφειλον νὰ ἔλθω εἰς Ἀμστελόδαμον καὶ εἰς Αἴην.

— Καὶ ἔπειτα ἠδύνασο νὰ μοὶ γράψῃς· μεῖνε βέβαιος ὅτι θὰ ἠρχόμην ἐὰν μὲ προσεκάλεις.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ὦ ! ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα περὶ τῆς εἰλικρινοῦς σου φιλίας. Νὰ σοὶ εἴπω, σὲ ἐσκέφθην πολλάκις, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ὅταν ὑποφέρῃ τις, ὅταν εἶναι δυστυχής, ἔχει ἀλλοκότους ἰδέας, ἀπομακρύνεται, φοβεῖται νὰ φανερωθῇ καὶ εἰς τοὺς ἀρίστους φίλους του, ὑποθέτει ὅτι ἐλησμονήθη καὶ ἐγκατελείφθη, φοβεῖται μὴ γείνῃ αἰτία στενοχωρίας, ἔχει τέλος τὴν ὑπερηφάνειαν του, δὲν θέλει νὰ ἐμπνεύσῃ οἶκτον· ἐν συντομίᾳ, ἐπιθυμεῖ νὰ κρυβῇ, εἰ δυνατόν, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

— Καὶ ὅμως πλησίον εἰλικρινοῦς φίλου εὑρίσκει παρηγορίαν.

— Ναί, μὲ τὴν διαφοράν, ἀγαπητὲ Γουλιέλμε, ὅτι δὲν αἰσθάνεται ἐπιθυμίαν νὰ παρηγορηθῇ.

— Ἔλα, τώρα, ἐλπίζω νὰ δυνηθῶ νὰ χύσω εἰς τὴν καρδίαν σου ὀλίγην ἐλπίδα.

Ὁ κόμης Δελασὲρ ἐκίνησε διστάζων τὴν κεφαλήν.

— Ἀγαπητὲ Παῦλε, αὐτὸ πρέπει νὰ γείνῃ! ἐπανέλαβεν ὁ Ὁλλανδὸς μετὰ τόνου σχεδὸν ἐπιτακτικοῦ.

— Καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Διήγειρας τὴν περιέργειαν μου εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν· ἐὰν διηγεῖτό τις τὴν ἱστορίαν σου, οἱ ἀκροαταὶ θὰ ἐπίστευον ὅτι ἀκούουσι πραγματικὸν μυθιστόρημα· εἶναι ἀλγεινὸν οἰκογενειακὸν δρᾶμα. Ἡ ἄπληστος αὕτη περιέργεια, τὴν ὁποίαν μοὶ διήγειρας, μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ζητήσω τι ἀκόμη παρὰ σοῦ.

— Σοὶ εἶπον τὰ πάντα.

— Ὄχι, ὑπάρχει τι ἀνεξήγητον.

— Δὲν πιστεύω...

— Μόλις ἀνέφερες περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, μοὶ εἶπες ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχθρός σου. Θὰ φανῶ ἄρα γε ἀπερίσκεπτος, ἐὰν ζητήσω νὰ μάθω τὸν λόγον τοῦ μίσους αὐτοῦ ;

— Μολονότι ἀποστρέφομαι νὰ ὁμιλήσω περί τινων ἀνθρώπων καὶ νὰ δείξω τὸ στῖγμα, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ μετώπου τινός, θὰ ἱκανοποιήσω ὅμως τὴν περιέργειαν σου περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ. Λοιπόν, ναί, θὰ μάθῃς ὅ,τι δὲν εἶπον εἰς οὐδένα· θὰ γνωρίσῃς ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἄθλιος, ὅστις μοῦ ἔκλεψεν ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχον,τὴν τιμὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ τέκνου μου.

Γ'

Κομψὸς ὑποκόμης.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὁ κόμης Δελασὲρ ἐπανέλαβεν·

— Πρὸ τριῶν ἀπὸ τοῦ γάμου μου ἐτῶν μὲ ἐπεσκέφθη νέος τις κομψός, μὲ καλοὺς τρόπους, μὲ φυσιογνωμίαν συμπαθητικὴν καὶ μὲ βλέμμα γλυκύ, ἀλλὰ πεφοβισμένον. Ἐπειδὴ μοὶ ἤρεσεν ἀμέσως, τὸν ὑπεδέχθην μετ' ἀγάπης.

»Μόλις εἶχε φθάσει ἐκ Μιράνδας εἰς Παρισίους, ὡς μοι εἶπε, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Μοὶ ἔφερεν ἐπιστολὴν καλοῦ μου φίλου δικηγόρου, ὅστις μοὶ συνίστα αὐτὸν θερμῶς, καὶ μὲ παρεκάλει νὰ τὸν συμβουλεύω.

»Περιττὸν νὰ σοὶ εἴπω, δὲν ἔχει οὕτω ; ὅτι ὁ τόσῳ κομψὸς καὶ συμπαθητικὸς ἐκεῖνος νέος ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ. Ἀτυχῶς, ὑπὸ τὸ ἐξαίρετον ἐξωτερικὸν ἔκρυπτε πρόωρον ἐξαχρείωσιν· δὲν ἐνόησα ποσῶς ὅτι ἔφερε προσωπεῖον. Δι' αὐτὸν τὸ πᾶν ἦτο ψεῦδος καὶ ὑποκρισία· ἐψεύδετο διὰ τοῦ βλέμματος, διὰ τοῦ μειδιάματος, διὰ τῆς φωνῆς. Οὐδέποτε ἄνθρωπος ἐπροικίσθη τοιουτοτρόπως διὰ ν' ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους.

»Δὲν ἤμην τότε ἐνδοιαστικὸς ὡς σήμερον, τοὐναντίον μάλιστα. Ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ κατώρθωσε ταχέως νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Μολονότι, ὡς γνωρίζεις, ἔζων λίαν περιωρισμένος ἀπὸ τοῦ κόσμου, σχεδὸν μόνος, ἀφωσιωμένος εἰς τὰς ἐπιστημονικάς μου ἐργασίας, ἐν τούτοις, δὲν ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον ν' ἀπορρίψω φιλίαν, ἡ ὁποία μοὶ ἐφαίνετο εἰλικρινής. Ὁ ὑποκόμης ἔγεινε φίλος μου, ἤρχετο καὶ μ' ἔβλεπε συχνάκις καὶ σχεδὸν πάντοτε τὸν ἐκράτουν εἰς τὸ γεῦμα καὶ εἰς τὸ δεῖπνον. Μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐξηκολούθει τὰ μαθήματά του καὶ ὅτι εἰργάζετο πολύ, ἐπίστευον, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποθέσω ὅτι εἶχε συμφέρον νὰ ψευσθῇ καὶ νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Ἔζων μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ οὐδέποτε ἐπάτησα τὸν πόδα ἐκεῖ ὅπου οἱ νέοι διασκεδάζουσι καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνάμην νὰ μάθω πῶς ἐξώδευε τὸν καιρόν του, οὐδόλως δὲ ὑπώπτευον ὅτι φρενητιωδῶς ἐρρίφθη εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ παρισιανοῦ βίου, ὅτι διήρχετο τὰς νύκτας εἰς ὄργια καὶ ὅτι ὠθούμενος ὑπὸ τῶν παθῶν του παρεδίδετο εἰς πραγματικὴν διαφθοράν.

»Καὶ ὅμως ἐκ διαφόρων δανείων,τὰ ὁποῖα συνωμολόγησε, ὤφειλον νὰ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔπιστος, δὲν ἤθελον νὰ ἴδω. Τῷ ἤνοιξα τὰ θυλάκια μου ἐλευθέρως, ὡς πρὸς φίλον, ἀλλὰ βραδύτερον συλλογισθεὶς ὑπελόγισα εἰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας περίπου φράγκων τὰ χρέη αὐτοῦ.

»Ἔπραξα ἀκόμη καὶ ἄλλα ὑπὲρ αὐτοῦ· τὸν ἐσχέτισα μὲ πολλὰ πρόσωπα, καὶ τῷ ἤνοιξα τοιουτοτρόπως τὴν εἴσοδον εἰς τὰς συναναστροφὰς ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

»Ἐν τῇ οἰκίᾳ μου εὑρίσκετο ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ὅταν ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, συνέβαινε δ' ἐγὼ νὰ ἐργάζωμαι, ἐκάθητο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἢ ἐν τῷ δωματίῳ μου καὶ μὲ περιέμενε καπνίζων.

»Μίαν ἡμέραν ἤνοιξα κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφύλαττον εὐλαβῶς πάντα τὰ κοσμήματα τῆς μητρός μου — δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἐζήτουν ἐν αὐτῷ—ἀνεσκίρτησα δὲ παρατηρήσας ἀμέσως ὅτι ξένη χεὶρ τὰ εἶχε θίξει. Στρεπτὸς ἐξ ἀδαμαντων ἀξίας ἐπέκεινα τῶν ἑξήκοντα χιλιάδων φράγκων ἐγένετο ἄφαντος. Ποῖος λοιπὸν μοῦ τὸν ἔκλεψε ; Τοιαύτην ἐμπιστοσύνην εἶχον εἰς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ὥστε οὐδὲ κἂν διενοήθην ὅτι αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ κλέπτης. Τὸ κόσμημα δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὴν θέσιν του, ποῖος ὅμως τὸ ἀφῄρεσε ; τί τὸ ἔκαμε ;

»Βεβαίως,ἐὰν μοῦ ἐκλέπτοντο ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων δὲν θὰ ἐταρασσόμην ἴσως, ἀλλ' ὁ ἀδαμάντινος στρεπτὸς ἦτο κόσμημα οἰκογενειακὸν καὶ ἀπέδιδον εἰς αὐτὸ τόσην μεγάλην ἀξίαν, ὅσην ἀποδίδει τις εἰς πᾶν ὅ,τι ἀναπολεῖ τὴν μνήμην ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἠγάπησε.

»Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς κλοπῆς, μετέβην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, σκεφθεὶς ὅτι ὁ κλέπτης, φοβούμενος νὰ τὸ πωλήσῃ, θὰ τὸ ἐκόμιζε πιθανῶς ἐκεῖ ἢ εἴς τι τῶν ὑποκαταστημάτων του. Ἐφανέρωσα τὸ ὄνομά μου πρὸς τὸν διευθυντὴν καὶ τῷ εἶπον ὅτι ἐγενόμην θῦμα κλοπῆς, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐξακριβώσω ἐὰν ἡ κλοπὴ συνέβη πρὸ ἑνὸς ἢ πολλῶν μηνῶν, προσθέσας συνάμα ὅτι δὲν εἶχον τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν εἰς οὐδένα. Κατόπιν ὁ διευθυντὴς μοὶ ἀπηύθυνε πολλὰς ἐρωτήσεις, ὅτε δὲ περιέγραψα ἀκριβῶς τὸ κόσμημα, ἀπῆλθον.

»Τὴν ἑπομένην ὁ διευθυντὴς μὲ παρεκάλει δι' ὀλίγων λέξεων νὰ μεταβῶ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

»— Κύριε κόμη, μοὶ εἶπεν, λογίζομαι εὐτυχής, εὑρισκόμενος εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν, νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι ἀνεύρωμεν τοὺς ἀδάμαντάς σας.

»Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποκρύψω τὴν χαράν μου.

»— Ἐκ τῆς χαρᾶς σας ἐννοῶ, ἐπανέλαβε, πόσην ἀξίαν ἀποδίδετε εἰς τὸ κόσμημα αὐτό. Πρὸ ἓξ ἑβδομάδων ὑπεθηκεύθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου ὑποκατάστημά μας.

»Μετὰ μικρὰν σιωπὴν μὲ ἠρώτησε :

»— Γνωρίζεις τινὰ ὀνομαζόμενον ὑποκόμητα Σανζάκ ;

»— Πολύ, ἀπεκρίθην, ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ εἶναι φίλος μου.

»— Ἀ ! ὑπέλαβε.

»Συνωφρυώθη καὶ ἠλλοιώθη ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του.

»— Κύριε κόμη, ἐπανέλαβε, τοὺς ἀδάμαντάς σας ὑπεθήκευσεν ὁ φίλος σας ὑποκόμης Σανζάκ.

»Ἔμεινα ἐμβρόντητος.

»— Ἀδύνατον αὐτό ! ὄχι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω... ἐψέλλισα.

»— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ πιστεύσετε, τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν, κύριε κόμη, ἐπρόσθεσεν ὁ διευθυντής.

»Μὲ παρεκάλεσε καὶ τῷ εἶπον πῶς ἐγνώρισα τὸν ὑποκόμητα, πῶς τὸν ἐδέχθην εἰς τὴν οἰκίαν μου, πῶς τὸν ἔκαμα φίλον καὶ τί ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξα... Δὲν μὲ ἀφῆκε ν' ἀποτελειώσω τὴν φράσιν μου.

»— Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει, μοὶ εἶπε· σὲ ἐξηπάτησεν αἰσχρῶς· εἶναι ὑποκριτής.

»Ἤμην ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ὑπέφερον πράγματι.

»— Κλέπτης αὐτός, ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ ! ἐψιθύρισα.

»— Ναί, κύριε κόμη, ἀνταπήντησεν ὁ διευθυντής, ὁ νέος αὐτός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτεινας χεῖρα φιλικὴν καὶ τὸν ὁποῖον κατέστησας φίλον σου, εἶναι κλέπτης !

»— Τώρα τί θὰ πράξετε ;

»— Τί θὰ πράξω ;

»— Ναί, δὲν θὰ τὸν καταδιώξετε δικαστικῶς ;

»— Ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς· θ' ἀρκεσθῶ μόνον νὰ τὸν διώξω ἐκ τῆς οἰκίας μου, καὶ αὐτὸ θὰ ἦναι ἡ τιμωρία του !

»— Καὶ οἱ ἀδάμαντές σας ;

»— Πηγαίνω νὰ φέρω τ' ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ νὰ τοὺς λάβω, ἀπεκρίθην ἐγερθείς.

»— Ναί, ἀνταπήντησεν, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς παραδώσωμεν τὸ κόσμημα, ἀνάγκη νὰ συνοδεύωνται τὰ χρήματα μὲ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ γραφείου μας, καὶ ἡ ἀπόδειξις, κύριε κόμη, εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ κλέπτου, ἐὰν δὲν τὴν ἐπώλησεν εἴς τινα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἀποποιοῦνται ν' ἀγοράσωσι τοιαύτας ἀποδείξεις, ὅταν ἐννοήσωσιν ὅτι ὑπάρχει δι' αὐτοὺς καλὸν κέρδος.

»— Καλά, εἶπον, ἀναδέχομαι ν' ἀνεύρω τὴν ἀπόδειξιν.

»Δὲν εἶδον τὸν ὑποκόμητα τὴν ἡμέραν ἐ-

κείνην, τὴν ἑπομένην ὅμως ἦλθε κατὰ τὰς ἑνδεκα βεβαίως διὰ νὰ προγευματίσῃ. Ἤμην ἥσυχος καὶ ἐπρόσεξα νὰ μὴ θίξω τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔτεινε· τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶτα δέ, χωρὶς νὰ εἴπω λέξιν, ἤνοιξα ἐνώπιόν του τὸ περιέχον τὰ κοσμήματα κιβώτιον. Ἔρριψα ἐπ' αὐτοῦ λοξὸν βλέμμα, τὸν εἶδον ἀνασκιρτήσαντα καὶ ὠχριάσαντα· εἶχε βεβαίως ὑποθέσει ὅτι θὰ παρήρχετο ἔτος καὶ ἴσως καὶ περισσότερον, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κοσμήματος.

»— Κύριε Σανζάκ, τῷ εἶπον, μεταξὺ τῶν κοσμημάτων, τὰ ὁποῖα περιέχει τὸ κιβώτιον, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι δι' ἐμὲ προσφιλεῖς καὶ πολυτίμους ἀναμνήσεις, ὑπῆρχε στρεπτὸς ἀδαμάντων μεγίστης δι' ἐμὲ ἀξίας· κύριε Σανζάκ, μοῦ ἔκλεψες τὸ οἰκογενειακὸν αὐτὸ κόσμημα!»

»Ἐκινήθη, ὡς εἰ ἔμελλε νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαιμόν μου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πράξῃ. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν φρικτὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας του, οὐδὲ τὰς ἀγρίας λάμψεις τοῦ βλέμματός του. Ὠρθώθη ἀγρίως ἐνώπιόν μου, ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ ν' ἀρνηθῇ· διέκοψα ὅμως αὐτὸν ἀποτόμως.

»— Εἶναι περιττόν, εἶσαι κλέπτης! ... Τοὺς ἀδάμαντας ὑπεθήκευσας ἐν τῇ ὁδῷ Ἁγίου Ὀνωρίου. Σὲ ἐδέχθην ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, σὲ ἐνεπιστεύθην, σὲ μετεχειρίσθην ὡς φίλον, σοὶ ἤνοιξα τὸ βαλάντιόν μου καὶ πρὸς εὐγνωμοσύνην μὲ ἔκλεψας! ... Ἠπατήθην ἐκ τῆς ὑποκρισίας σου... Ἠδυνάμην νὰ σὲ συλλάβω καὶ σὲ παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἥτις θὰ σὲ ἐτιμώρει δικαίως· λυποῦμαι ὅμως τὴν νεότητά σου· λυποῦμαι πρὸ πάντων τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· βεβαίως θ' ἀπέθνησκον ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τοῦ αἴσχους, μανθάνοντες ὅτι ὁ υἱός των εἶναι ἄθλιος. Καὶ ἔπειτα πιστεύω ὅτι εὑρέθης εἰς στιγμὴν παρεκτροπῆς, ὅτι ἦσο ἐκτὸς ἑαυτοῦ, τέλος θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ μετανοήσῃς. Ἰδοὺ διατί δὲν θέλω νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου, καὶ ἀρνοῦμαι νὰ σὲ ἀποκαλέσω: κλέπτην!»

— Ἀγαπητὲ Παῦλε, ἐδείχθης πολὺ ἐπιεικής· εἶδες ἀτυχῶς πόσον ἐξετίμησεν ὁ ἄθλιος τὴν γενναιοδωρίαν σου.

— Ἔχεις δίκαιον, Γουλιέλμε, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον τότε ὅ,τι ἀργότερον ἔμαθον.

»Ἐξακολουθῶ:

»— Ἐδανείσθης ἀπὸ ἐμὲ χρήματα, τῷ εἶπον, ποσὸν ἀρκούντως σπουδαῖον καὶ δὲν σοῦ ζητῶ σήμερον οὔτε ὅσα μοὶ ὀφείλεις, οὔτε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἔλαβες ὑποθηκεύσας τοὺς ἀδάμαντας· ἀργότερον, ἐὰν γείνῃς τίμιος καὶ ἐὰν δυνηθῇς, ἐννοεῖται, νὰ τὸ πράξῃς, μοὶ ἀποδίδεις τὰ χρήματά μου· τώρα θὰ μοὶ δώσῃς μόνον τὴν ἀπόδειξιν, ἐὰν εὑρίσκεται εἰσέτι εἰς χεῖρας σου, ἢ θὰ μοὶ εἴπῃς εἰς ποῖον τὴν ἐπώλησας;»

»Ἔμενε σιωπηλός, δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα μὲ ὅλην τὴν ἐπιμονήν μου, μὲ ὅλας τὰς προσταγάς μου. Ἀπώλεσα τότε τὴν ὑπομονὴν καὶ παράφορος γενόμενος ἤνοιξα ἀποτόμως τὴν θύραν: «Φύγε, σὲ διώκω, τῷ εἶπον, ὡς ἄπιστον ὑπηρέτην, φύγε καὶ νὰ μὴ ἀκούσω πλέον τὸ ὄνομά σου!» Καὶ ἀπεμακρύνθη ὠχρὸς καὶ τρέμων.

»Περιττὸν νὰ σοὶ εἴπω ὅτι μετ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, ἐπλήρωσα τὸ ἀντίτιμον τῆς ὑποθήκης καὶ ἔλαβον τοὺς ἀδάμαντάς μου. Κατόπιν ἠναγκάσθην νὰ πληρώσω καὶ ἀρκούντως σπουδαῖον ποσὸν πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἀγοραστοῦ τῆς ἀποδείξεως».

— Λοιπὸν διατί ἔδειξας σπανίαν ἐπιείκειαν καὶ δὲν ἀπῄτησας ὅ,τι σοὶ ὤφειλεν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἐγένετο ἐχθρός σου;

— Ὄχι, ἀκριβῶς, ἀλλ' ἄκουσον, διότι δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Ἐζήτησα ἐκ περιεργίας νὰ μάθω πῶς ὁ ὑποκόμης ἐξώδευσεν ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν τόσῳ μέγα ποσὸν καὶ ἔλαβον πληροφορίας περὶ τῆς διαγωγῆς του· τότε ἔμαθον ὅτι πάντοτε ἐψεύδετο, ὅτι δὲν ἤκουσε μαθήματα νομικῆς, ὅτι διήγαγε βίον ἄτακτον καὶ ἀκόλαστον, διερχόμενος τὰς νύκτας, ἄγνωστον ποῦ, ὁτὲ μὲν μετὰ φαυλοβίων γυναικῶν, ὁτὲ δ' ἐν κρυφίοις χαρτοπαικτείοις. Τὰ πάντα μοὶ ἐξηγήθησαν· ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ ἦτο χαρτοπαίκτης καὶ ἄσωτος.

»Ἔγραψα πρὸς τὸν συστήσαντά με αὐτὸν δικηγόρον, μηδόλως, ἐννοεῖται, ἐπαινῶν τὸν προστατευόμενόν του, μολονότι καὶ δὲν τῷ ἐφανέρωσα ὅλα τὰ παράπονά μου διὰ τὴν πρός με συμπεριφοράν του, καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔλαβον ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν μου. Ὁ φίλος μου ἐζήτει συγγνώμην, διὰ τὴν σύστασιν. Εἶχεν ἀπατηθῆ καὶ αὐτός. Συναντήσας πολλάκις τὸν ὑποκόμητα εἰς τὰς καλλιτέρας συναναστροφάς, ἐλκυσθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀξιεράστου αὐτοῦ ἐξωτερικοῦ, συνέδεσε φιλίαν, μαθὼν δὲ ὅτι ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους καὶ πιστεύων ὅτι ἐπιθύμει νὰ περατώσῃ τὰς σπουδάς του ἐνόμισεν ὅτι καλῶς θὰ ἔπραττε συνιστῶν μοι αὐτόν. Ὅτε δ' ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν μου, ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ὑποκόμητος καὶ ἔμαθε τότε ὅτι ἡ διαγωγή του ἦτο ἐλεεινὴ καὶ ἐν τῇ πατρίδι ὡς καὶ ἐν Παρισίοις. Μονογενής, λατρευόμενος ὑπὸ τῆς μητρός του, ἥτις ἐθώπευεν αὐτόν, ἀφῆκεν ἀποτόμως τὴν πατρικὴν οἰκίαν, κατόπιν ἔριδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ τὴν χεῖρα ἐναντίον τοῦ πατρός του, ὅστις τὸν ἐνουθέτει. Ὁ πατὴρ ὡρκίσθη εἰς τὴν τεθλιμμένην μητέρα νὰ μὴ ἐπανίδῃ τὸν ἀνάξιον υἱόν. Ἡ κυρία Σανζὰκ κρυφίως ἔστελλε συνήθως χρήματα εἰς τὸν ὑποκόμητα.

»Σπεύδω ν' ἀποπερατώσω τὴν ἀφήγησίν μου περὶ τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, διότι πολὺ ἐξεταθῆ.

»Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἢ μᾶλλον, ἑσπέραν τινά, ὁ μαρκήσιος Σαντινύ, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις, ἦλθε νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βιβλία μου καὶ νὰ μὲ προσκαλέσῃ εἰς δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἐδίδεν εἰς φίλους του τινάς, οἵτινες εἶναι καὶ μέλη τοῦ αὐτοῦ συλλόγου. Γνωρίζεις ποῖος ὁ βίος τῶν ἐν Παρισίοις πλουσίων· ζῶσιν ἐκτὸς τῆς οἰκογενείας. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἡτοιμάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν σύλλογόν των· δὲν ἤθελον νὰ τοὺς συνοδεύσω, ἀλλὰ μὲ ὑπεχρέωσαν. Ἡ συνέλευσις ἀπετελεῖτο ἐκ τεσσαράκοντα περίπου ἀνδρῶν, τοῦ ἀρίστου κόσμου, διὸ τὰ μάλιστα ἐξεπλάγην συναντήσας ἐκεῖ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ. Ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν μ' ἐγνώριζον, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ὅλοι μοῦ ἐπρότειναν τὰς χεῖρας.

»Θὰ τὸ ἐπίστευες; ἀνήκουστον· ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ βλέπων τοῦτο, πρὸς ἐπίδειξιν βεβαίως, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ μοὶ τείνῃ καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα. Δὲν ἐκρατήθην, ὠχρίασα, ὡς μοὶ εἶπον, ἐξωργίσθην καὶ ὠπισθοχώρησα, ὡς εἰ δηλητηριῶδες ζῶον θὰ μὲ ἔδακνε. Πλείονες τῶν εἴκοσι παρετήρησαν τοῦτο, καὶ ἐνόησαν ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας μου τὸ αἴσθημα τῆς ἀποστροφῆς, τὸ ὁποῖον ἠσθανόμην, δύναται δὲ νὰ κρίνῃς τὸ ἀποτέλεσμα. Μὲ περιεκύκλωσαν καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ δώσω μίαν ἐξήγησιν. Ἀπεκρίθην ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀδύνατον, καθόσον ἡ ὑπόθεσις ἦτο λεπτοτάτη· ἀλλ' ἐνόησαν, ἐμάντευσαν τί συνέβαινεν· ἐγνώριζον τὸν ὑποκόμητα. Ὁ πρόεδρος τοῦ συλλόγου τὸν διέταξε νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως· εἰς τὴν διαταγὴν ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἐνῷ ἀπήρχετο, οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραψαν, ἐξηκόντισε δὲ βλέμμα μίσους καὶ προκλήσεως ἐναντίον μου. Ὁ κόμης Δελουπιὰν ὅστις πρὸ δύο μηνῶν τὸν ἐπαρουσίασεν, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐξέλθῃ καὶ αὐτὸς τοῦ συλλόγου.

»Τὴν ἑπομένην περὶ τὴν ἐννάτην τῆς πρωΐας ὁ ὑπηρέτης μοὶ ἀνήγγελλε τὴν ἄφιξιν τοῦ κόμητος Δελουπιάν, τὸν ὁποῖον μόλις ἐγνώριζον. Ἐξεπλάγην, ἂν καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του ἦτο συνέπεια τοῦ χθεσινοῦ σκανδάλου, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ εἰσήγαγον τὸν κύριον Δελουπιάν. Ἦτο σοβαρὸς καὶ λίαν κατηφής.

«— Κύριε κόμη, μοὶ εἶπεν, ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοὶ εἴπητε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ κυρίου Σανζάκ.

»— Κύριε Δελουπιαν, ἀπεκρίθην, ἦσθε παρὼν χθὲς τὸ ἑσπέρας, ὅτε πολλὰ μέλη τοῦ συλλόγου μὲ ἠρώτησαν, γνωρίζετε δὲ τί ἀπεκρίθην. Ὠρκίσθην νὰ σιγήσω καὶ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω τίποτε.

»— Κύριε κόμη, ἐπανέλαβεν, ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ μάθω τίνος μομφῆς ἄξιος εἶναι ὁ κύριος Σανζάκ, καὶ σὲ καθικετεύω νὰ μοὶ εἴπῃς. Ὦ! ἐξηκολούθησε λίαν συγκεκινημένος, δὲν θὰ διστάσητε ὅταν μάθητε ὅτι ὁ κύριος Σανζὰκ ζητεῖ τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον.

»— Θέλει νὰ συζευχθῇ τὴν δεσποινίδα Δελουπιάν; ἀνέκραξα.

»— Ναί, μοῦ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της, τὴν ἔδωκα, καὶ ἡ θυγάτηρ μου τὸν ἀγαπᾷ»,

»Δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ ἀνασκιρτήσω καὶ ἐταπείνωσα λυπηρῶς τὴν κεφαλήν.

«— Λοιπόν, κύριε κόμη; μὲ ἠρώτησε μετ' ἀγωνιώδους φωνῆς.

»— Ἆ! μ' ἐμβάλλετε εἰς σκληρὰν ἀμηχανίαν! τῷ εἶπον. Ἐννοῶ, ναί, ἐννοῶ ὅτι πάσχετε, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω..

«— Ἄχ! ἀνταπήντησε λαβὼν τὴν χεῖρά μου· ἡ εὐγλωττία τῆς σιωπῆς σου εἰσδύει μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας μου».

[Ἕπεται συνέχεια.]

Π.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαβυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὑρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὡραῖα σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὡρισμέναι.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἤτοι

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχιῶν, Δήμων, πόλεων, κωμοπόλεων, χωρίων, ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὅρμων, μονῶν, θερμοπηγῶν, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ταγματάρχου ἐφέδρου τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδια ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60.

Διὰ τὸ ὅλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.—Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμφέρουσαν τιμὴν τὸ «**EDEN**», μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαγευτικὴν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδοχεῖον, καφενεῖον, ἢ ζυθοπωλεῖον. Πληροφορίαι παρὰ τῷ ζυθοπωλείῳ ἡ ΗΒΗ πλατεῖα Ὁμονοίας.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ.	8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.03	12.50	3.00	—		ἀν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.	10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ.	12.56	—	5.08	7.25		ἀν.	—	8.55	5.24	6.40π
	ἀν.	12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ.	2.02	7.10	6.00	—		ἀν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ.	3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν.	9.29	1.08	—	6.25
	ἀν.	4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ.	10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ.	6.18	9.45	7.40	—		ἀν.	10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν.	6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ.	8.10	11.40	8.55	—		ἀν.	1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν.	6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ.	4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ.	7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν.	6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ.	2.20	3.50	**Ναύπλιον**	»	8.45	12.15
Ναύπλιον	»	3.00	4.25	Ἄργος	»	9.25	1.20
Τρίπολις	»	6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ.	11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8 00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγῖδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. **Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὁδὸς Μουσῶν, 11. 7

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἅπασα ἡ σειρὰ τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολήν. Πρὸς δὲ ἄνωτ: Ἀλγέβρης, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικοῦ κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητάς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ τῆς Α' ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ, ὑπὸ Ι. Γ. Σπηλιοπούλου, δ. φ. καθηγητοῦ.—Ἀναλαμβάνων τὴν ἔκδοσιν τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλομούσῳ καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἐκδότης κ. Σπυρίδων Γουλῆς, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολαζόντων. Ἵνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστῇ προσιτόν, ὥρισε τὴν τιμὴν ἑκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδετονδρ. 3, 50, χρυσόδ. 4. 50,

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἅπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἕκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 63. Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδώ, Ζαμάϊκα. Οἶνοι κονοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ», ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10